

दासीव (von दासी) f. der Zustand einer Slavinn MBu. 1, 1088.
 दासीपाद् (दासी + पाद्) adj. comp. gaṇa कृत्त्यादि zu P. 5, 4, 138. दा-
 सीपद् f. gaṇa कुम्भपद्यादि zu 139.
 दासीभार (दासी + भार) m. P. 6, 2, 42.
 दासीसभ (दासी + सभा) n. ein Verein von Slavinnen, Mägden AK.
 3, 6, 3, 27.
 1. दासीय (von दासी) m. der Sohn einer Slavinn P. 4, 1, 131, Sch. H.
 348. Slave, Knecht AK. 2, 10, 17.
 2. दासीय s. u. दाशेय.
 दासीर m. 1) (von दासी) der Sohn einer Slavinn P. 4, 1, 131, Sch. Trik.
 3, 3, 355. H. 348. MED. r. 170. Slave, Knecht AK. 2, 10, 17. H. an. 3, 565.
 — 2) Fischer (vgl. दाशेर) ÇABDAR. im ÇKDR. — 3) Kameel (vgl. दाशेरक,
 दाशेर) TRIK. H. an. MED.
 दासीरक m. 1) = दासीर der Sohn einer Slavinn MED. k. 194. Hār. 248.
 — 2) Fischer (vgl. 2. दाश) MED. — 3) Kameel (vgl. दाशेरक, दाशेर) MED.
 Hār. RĀGĀN. im ÇKDR. PAÑĀT. 87, 8. 229, 8. — 4) pl. N. pr. eines Vol-
 kes im Norden von Madhjadeça (vgl. दाशेरक, दासीरक) VARĀH. BRH.
 S. 14, 26.
 दास्य (von 1. दास) n. Knechtschaft, Slaveret, Dienst ÇAT. Br. 14, 7, 2,
 30. दास्यं प्रूढं द्विजन्मनाम् (राजा कारयेत्) M. 8, 410. 412—414. JĀGĀN. 2,
 183. MRĀKĪ. 123, 19 (Gegens. ईश्वरत्व). BHARTR. 3, 97. ÇĀK. 123. PAÑĀT.
 I, 270. HIT. I, 178. KATHĀS. 22, 190. BHĀG. P. 4, 9, 36. 5, 24, 24. 7, 3, 23.
 दास्यत् adj. mittheilend, freigebig: दास्यत् वसुम् RV. 1, 127, 1. दत्ता-
 य्यो षो दास्यते दम् आ 2, 4, 3. अग्निर्कृता दास्यतः तयस्य वृत्तर्बर्कषः 5, 9,
 2. इषा स द्विषस्तेरेदास्वान् 6, 68, 5. सृह्युमेन वृक्ता विभावरि राया
 दैवि दास्यती 1, 48, 1. 4, 2, 7. 6, 33, 1. 10, 144, 2. — Geht schliesslich auf
 1. दा zurück; dass das स wortbildendes Element sei, d. h. dass ein
 Wort दाम् etwa in der Bed. von Gabe anzunehmen sei, wagen wir nicht
 zu behaupten.
 दाह (von दह्) m. 1) das Verbrennen, Brennen, Brand KĀTJ. ÇR. 25,
 8, 14. 13, 45. MĀRK. P. 30, 23. लङ्का° R. 1, 3, 31. VET. 3, 3. त्रिपुर° RĀGĀ-
 TAR. 8, 994. KIR. 3, 14. दाहशक्तिमिव कृत्तवर्तनि RAGH. 11, 42. PRAB. 29,
 5. das Brennen (medic.) SUÇR. 1, 47, 8. MĀLAV. 62. ऋषो° KAP. 2, 8. त-
 न्तु°, पठ° VEDĀNTAS. (Allah.) No. 109. JĀGĀN. 1, 188. HIP. 1, 44. HARIV.
 10523. R. 2, 85, 17. PAÑĀT. 235, 2. दिशो दाहः oder दिग्दाह ungewöhn-
 liches brandähnliches Glühen des Horizonts M. 4, 115. JĀGĀN. 1, 150. MBu.
 3, 13037. 8, 1708. HARIV. 11163. VARĀH. BRH. S. 3, 10. 3, 94. 21, 25. 24,
 25. 30, 1. 107, 4. जग्मुर्दिशो ऽग्निदाहश्च सर्वतो क्रतेजसा HARIV. 8287.
 die Empfindung des Brennens, innere Gluth, Hitze, Fieberhitze SUÇR. 1,
 34, 16. 37, 2. 5. 113, 1. 128, 10. VET. 17, 4. दाहमादेरे RĀGĀ-TAR. 2, 75. ज्ञा-
 तदाहो व्यपद्यत 3, 239. Vgl. अतर्दाह, गृह°, गृह°. — 2) pl. N. pr. eines
 Volkes, v. l. für वैदेह VP. 192, N. 100.
 दाहक (wie eben) 1) adj. (f. दाहिका) verbrennend, in Brand steckend,
 brennend: क्षेत्रवेश्मवनग्रामविवीतखल° JĀGĀN. 2, 282. KULL. zu M. 3, 158.
 शक्तिर्यथाग्निो दाहिका स्थिता BRAHMAVAIV. P. in Verz. d. Oxf. H. 23, a, 8.
 24, b, 18. — 2) m. Plumbago zeylanica Lin., = चित्रक RĀGĀN. im ÇKDR.
 = रक्तचित्रक ebend.
 दाहकाष्ठ (दाह + का°) n. eine als Räucherwerk gebrauchte Art Agal-

lochum RĀGĀN. im ÇKDR. u. दाहगुर.
 दाहस्वर (दाह + स्वर) m. hitziges Fieber KATHĀS. 3, 122. GĀRUḌA-P.
 193 im ÇKDR. चर्मरत्नाकार° DAÇAK. in BENF. Chr. 192, 4.
 दाहन (vom caus. von दह्) n. das Verbrennenlassen MBu. 1, 403.
 दाहनागुरु n. falsche Form für दहनागुरु RĀGĀN. im ÇKDR. u. दा-
 हागुरु.
 दाहमय (von दाह) adj. im Brennen, in innerer Hitze bestehend; da-
 von दाहमयत्व n. nom. abstr. ŚĪB. D. 71, 21.
 दाहसर m. oder °सरस् n. (दाह + स°) n. ein Ort wo Leichen verbrannt
 werden TRIK. 2, 8, 61.
 दाहकरण (दाह + कृ°) 1) adj. Hitze entfernend. — 2) n. die Wurzel
 von Andropogon muricatus Retz. (वीरणमूल) ÇABDAR. im ÇKDR.
 दाहागुरु (दाह + अगुरु) n. = दाहकाष्ठ RĀGĀN. im ÇKDR.
 दाहात्मक (दाह + आत्मन्) adj. entzündbar, leicht auflodernd: तेजस्
 ÇĀK. 40.
 दाहिन (von दह्) adj. verbrennend, in Brand steckend; brennend,
 brennend heiss: अगार° M. 3, 158. MBu. 7, 703. दाहि तरिणात्मिव त-
 तम् SUÇR. 2, 313, 16. कृद्य° BHARTR. 2, 97. दाहनाभिप्रपीडित MBu. 13,
 4375. im Gegens. zu शीत MĀRK. P. 39, 58. अज्ञानु° brennend, in Flam-
 men stehend 14, 60. — Vgl. गेहे°.
 दाहक (wie eben) adj. brennend: नाहास्य दाहको भवति ऀCV. GRHJ. 2, 8.
 दाह्य (wie eben) adj. zu verbrennen: काष्ठ RĀGĀ-TAR. 6, 64. अ° un-
 verbrennbar BHAG. 2, 24.
 दिकम् indecl. gaṇa चादि zu P. 1, 4, 37.
 दिकम् m. = कर्म (welches Wils. hier durch ein junger Elephant
 wiedergiebt) ÇABDAR. im ÇKDR. Varianten: धिक्क und विक्क nach WILSON.
 दिकान्या (2. दिप् + कान्या) f. eine als Jungfrau, Geliebte gedachte Him-
 melsgegend: दिकान्याभिः पवनचमैरेव्यमानः (भित्तुः) BHARTR. 3, 93, v.
 l. für दिकान्या. — Vgl. दिकामिनी, दिक्सुन्दरी, दिगम्बर.
 दिकार m. Jüngling Cit. beim Schol. zu ÇIÇ. ÇKDR. दिकारी f. Jung-
 frau TRIK. 2, 6, 2. H. 321. Hār. 154. दिकार m. = अरुण und शंभु
 दिकारवासिनी f. N. pr. einer Göttin KĀLIKĀ-P. 82 im ÇKDR.
 दिकारिका (von दिकारिन्) f. N. pr. eines Flusses KĀLIKĀ-P. 82 im
 ÇKDR.; vgl. ÇIÇ. 4, 29.
 दिकारिन् (2. दिप् + कारिन्) m. ein mythischer, in einer der 4 oder
 8 Himmelsgegenden stehender Elephant, der die Erde tragen hilft: हे-
 रावत BHĀG. P. 8, 10, 24. — Vgl. दिगिभ, दिग्गज, दिग्दत्तिन्, दिग्वाण,
 दिग्गम, दिग्जातङ्ग, दिशागज.
 दिकान्या (2. दिप् + कान्या) f. = दिकान्या BHARTR. 3, 93.
 दिकामिनी (2. दिप् + का°) f. dass. RĀGĀ-TAR. 3, 382. Nach TROYER
 N. pr. eines Madnes (!).
 दिकुमार (2. दिप् + कु°) m. pl. die Jünglinge der Himmelsgegenden,
 eine best. Klasse von Göttern bei den Gāina, welche zu den Bha va-
 nādhiça gezählt werden, H. 90.
 दिक्कट (2. दिप् + चक्रा) n. 1) der ganze Umkreis der Himmelsgegen-
 den, der ganze Horizont DHĀRTAS. 74, 1. — 2) Windrose: द्वात्रिंशत्प्रवि-
 भक्तं दिक्कटम् VARĀH. BRH. S. 86, 99. 87, 46. 94, 49. — Vgl. दिक्काउल.
 दिक्कट (2. दिप् + तट) m. der abfallende Horizont, Gesichtskreis, die